

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

MIGNON

Premijera 18. novembra 1934

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 18. novembra 1934

Ambroise Thomas: „Mignon“

Francozi imajo poleg Italijanov največje število repertoarnih oper. Pri prvih je značilno, da ima vsak skladatelj z malimi izjemami, največ eno delo, ki je avtorju zagotovilo stalno in vidno mesto v zgodovini opere. Našim opernim obiskovalcem so tu mišljeni skladatelji dobro znani, saj so šle n. pr. Bizetova »Carmen«, Gounodov »Faust«, Halévyjeva »Židinja« in druge neštetokrat čez naš oder. Tudi »Mignon« je delo, ki je svojemu tvorcu Ambroiseju Thomasu pomaglo k svetovnemu slovesu in obdržalo njegovo ime v svežosti. Med Thomasovo »Mignon« in Gounodovim »Faustom«, ali kakor to opero Nemci imenujejo »Margareto«, je precej očitnih sorodnosti. »Faust« je bil komponiran par let pred »Mignon«. Oba skladatelja sta uspela le z enim delom. Imela sta za ti dve deli iste libretiste, Michela Carreja in Julesa Barbierja. Kakor je že znano, sta Michel Carré in Jules Barbier napisala tudi dramo »Hofmannove pripovedke« in jo pozneje preuredila za Offenbachovo fantastično opero. Za obe operi, za »Fausta« in »Mignon« je posneto dejanje iz Goethejevih del. Pri obeh sta libretista priredila operni libreto na način, da je bila povzdignjena lirična in sentimentalna stran Goethejevih umetnin. Srečni konec v »Mignon«, ki je v očitnem nasprotju z dejanjem Goethejevega »Viljema Majstra«, po katerem je libretist posnel svojo »Mignon«, pove razločno kakšno stališče je zavzel libretist naproti svojemu vzoru. Finale opere »Mignon« je skladatelj dvakrat predelal za nemške odre, da bi izravnal prevelike razlike med izvirnikom in operno predelavo. Nemci so se upirali že iz spoštovanja do svojega velikega mojstra, takšnim pesniškim licencijam. Libretista Carré in Barbier sta pač kot stara rutinirana praktika dobro vedela, kje leži zrno uspeha in sta v prvotni izdaji zatajila izvirnik na ljubo učinka, ki ni izostal.

Prva uprizoritev »Mignon« je bila v novembru l. 1866. na pariški Opéra Comique. Naša letošnja uprizoritev je brez recitativov, z govorno prozo, kakor jo izvajajo vedno v Parizu — torej v izvorni obliki. Že pri krstni predstavi je imela opera v Parizu velik uspeh, ki ji je ostal zvest do sedanjosti. Poleg uspešnega libreta ji je k temu pomogla v prvi vrsti glasba, polna lepih, nežnih in čustvenih melodij. Posebno pozornost in občudovanje pa zasluži oster,

izrazit in živ ritem, ki vsebuje francosko lahkoto in kapricioznost ter prepleta in poživlja vso opero. Že učinkovita uvertura pripravi poslušalcem dobro razpoloženje, prav tako skrbijo tudi spretno izdelani zaključki dejanj za organično zaokroženost vsega, kar je bilo pred tem. Z močnim in invencioznim elanom je postavljena ekspozicija v prvem dejanju, ki je v glasbenem oziru najboljše vse opere. Posebno poljudnost uživa pesem Mignon »Li poznaš deželo bajno...«; refren te pesmi je skladatelj porabil tudi v uverturi in v zaključnem spevu tretjega dejanja. Zelo znana je poloneza, ki je s koloraturno primesjo najbolj bleščeča točka Filinine vloge. Tudi to polonezo slišimo že v predigri. Vse pevske vloge so hvaležne, glasha učinkuje neposredno, dejanje pa je pestro, zato bo to delo še dolgo priljubljeno pri občinstvu.

*

Skladatelj Ambroise Thomas je napisal več oper (»La double échelle« l. 1837.; »Le Perruquier de la régérence« l. 1838.; »Falstaff« l. 1850.; »Hamlet« l. 1868.), vendar je dosegel trajen uspeh edino le z »Mignon«. Že kot dijak pariškega konservatorija, kamor je vstopil l. 1828., je vzbujal očitno pozornost. Skoraj vsako leto je bil nagrajen za svoje skladbe. L. 1832. je dobil za dramatično kantato »Herman et Ketty« veliko rimsko nagrado, ki mu je omogočila triletno bivanje in študij v Italiji. Iz Italije je šel za nekaj časa na Dunaj, odtod pa se za stalno vrnil v Pariz. Leta 1871. je bil Thomas kot naslednik Auberja imenovan za ravnatelja konservatorija.

Rojen je 5. avgusta 1811. (njegov oče je bil učitelj glasbe) v Metz, je umrl v Parizu 12. februarja 1896.

Zvonimira Župevc

Obiskovalcem gledališča predstavljamo novo angažirano moč, koloraturno pevko Zvonimiro Župevčevo. V Ljubljani je nastopila letos svoj prvi angažma in je že s prvimi nastopi kot Gilda v »Rigolettu« in Filina v »Mignon« dokazala izredne glasovne in tehnične vrline. Rojena je bila v Berlinu (21. avgusta 1907), kjer je bil njen oče angažiran kot tenorist, pozneje pa se je istotam udeleževal kot učitelj petja. Svoj študij petja je absolvirala Zvonimira pri očetu, operno šolo pa v opernem razredu berlinske glasbene akademije pri režiserju Hörthu. Poleg Gilde v »Rigolettu« in Filine v »Mignon« bo nastopila v prihodnjih mesecih v Odakovi operi »Dorica pleše«, v Rosinijevi »Angelini« in v Wolf-Ferrarijevih »Štirih grobijanih«.

Bivši ravnatelj zagrebške opere Nikola Faller ji je dal spremno pismo za njen prvi angažma v Ljubljani. V njem je med drugim napisal: »Ona je kod mene korepetirala mnoge partije i to Lakme, Angelina, paža v »Krabuljnom plesu« i mnoge druge partije. Ja sam se uvjerio o njezinoj bisernoj koloraturi, o njezinom simpatičnom i izvrstno postavljenom glasu, o njezinoj muzikalnosti, i o

njezinoj velikoj marljivosti. — Pišem to, uvjeren, da će i ljubljanska publika i moji kolege kapelnici i direktor tamo do istoga uvečenja doći.<

Vsebina opere „Mignon“

1. dejanje. Na dvorišču gostilne nekega malega nemškega mesta sedijo meščani v nedeljo pri vrčku piva. Star, slaboumen pevec Lotarijo blodi po svetu in išče svojo izgubljeno hčerko Sperato. S spremljevanjem lutnje zapoje žalostno pesem. Meščani mu natočijo pijače, da bi prenehal s svojimi žalostinkami. V splošno

Zvonimira Župevc.

veselje pride četa ciganov. Na balkonu se pojavita tudi Filina in Laertes, dva člana neke gledališke družbe. Živahen valček, ki ga poje Filina in zbor, prinese veselo razpoloženje. Ciganski vodja Jarno zapove Mignon zaplesati jajči ples. Mignon, ki se je naveličala prenašati surovost svojega mučitelja, se zoperstavi, ko pa jo ta hoče prisiliti s palico, ji priskoči na pomoč najprej Lotarijo, nato pa Viljem Majster, mlad in bogat mladenič iz Dunaja. Filina vrže ciganu mošnjiček denarja in ga odškoduje za izgubljeni zaslužek. Vsi povprašujejo kdo je tujec, ki je ščitil Mignon. Majster pripoveduje o svojih načrtih, Laertes pa ga svari pred ženskami, posebno

pred Filino, ki ravno kar prihaja in na prvi pogled očara mladeniča. Ko ostane Viljem Majster sam, pride Mignon, da se mu zahvali. Na vsa vprašanja mu odgovori spesmijo: »Poznaš deželo, kjer oranže cveto«. Majster odkupi od Jarna Mignon in ji vrne svobodo. Lotarijo pride in se poslovi od Mignon, ker hoče kakor lastavice na jug. Filina predstavi Majstru svojega oboževalca mladega študenta Friderika, Laertes pa prinese povabilo barona Rosenberga za predstavo na svojem gradu. Tudi Majstra povabijo s seboj kot »pesnika«. Mignon je hotel Majster pustiti pri dobrih ljudeh, ona pa se noče ločiti od svojega zaščitnika in ga hoče spremljati kot služkinja, sicer odpotuje z Lotarijem. Majster jo vzame s seboj, ker jo noče prepustiti negotovi usodi. Z družbo igralcev se odpeljejo na grad tudi Majster, Mignon in Lotarijo.

2. dejanje. Filina se lepotiči v baronični sobi in kramlja z Laertom. Majster in v dečka preoblečena Mignon vstopita, da pozdravita Filino. Smešiti prične njegovo skrb za Mignon in ga dražiti s svojo koketnostjo. Mignon postaja ljubosumna. Ko ostane sama, si očita, da je vzrok vsem zbadljivkam. Nato se vsede k toaletni mizici in se hoče kakor Filina napraviti lepšo. Iztakne omaro in se preobleče v obleko Filine, med Majstrovim in Friderikovim dvobojem pa priskoči tako preoblečena v sobo, da bi ščitila Majstra. Viljem spozna šele sedaj njeno lepoto, a tudi nevarnost za njo in za sebe, zato ji pove, da se morata ločiti. Žalostna pristane na to. Zagrenjena vsled Filininega zasmehovanja vzame svojo culo in se preobleče spet v cigansko obleko. Igralci v kostimih »Sna kresne noči« gredo k predstavi.

Sprememba. Grajski park. Mignon hoče vsa obupana skočiti v jezero. V bližini začuje Lotarijevo lutnjo in ga pokliče, da mu potoži svojo bol. Ko sliši ploskanje iz gradu, želi, da bi grad požrl plameni. Lotarijo izgine, čim je slišal te besede. Iz grada pridejo navdušeni gledalci. Filina poje v kostimu Titanije znamenito polonezo. Lotarijo sporoči Mignon, da jo je maščeval in zažgal grad. Viljem je vesel, da je spet našel Mignon, Filina pa jo pošlje v gledališče po šopek, ki ga ji je dal Viljem. Ko je vstopila v gledališče, je Laertes zapazil ogenj. Splošna zmeda. Majster je brez premisleka skočil za njo in jo rešil iz plamenov.

3. dejanje. Galerija neke stare palače. Zbor za sceno. Majster je pripeljal z Lotarijem bolno Mignon v Italijo in je na potu okrevanja. Od starega služabnika izve, da je palača, v kateri stanujejo, že petnajst let brez gospodarja in je na prodaj. Lotariju pove Majster svoj sklep, da bo kupil to palačo Čiprijani. Ko Lotarijo sliši ime Čiprijani, vstane, ogleduje naokrog, gre k vratom in se začne spominjati teh prostorov. Viljem ljubi Mignon in ko pride iz sobe, si padeta v naročje. Prizna ji svojo ljubezen, ona pa ga spomni Filine. Prav v tem pa zadoni pesem Titanije, ki jo poje Filina nekje ob jezeru. Mignon ne more svojemu dragemu razkriti svoje ljubezni in pade v nezavest. Nepričakovano se prikaže lepo oblečen in otožnosti ozdravljen Lotarijo. On sam je pogrešani in izginuli grof Čiprijani. V kaseti prinaša lepoticje, ki se ga spo-

minja tudi Mignon, poleg tega tudi molitvenik, iz katerega se še spominja neke molitvice. V sosednji sobi zagleda sliko svoje matere. Oče in hčerka (ki so jo ugrabili cigani) se spoznata. Vse tri objame veselje, ampak Mignon ne zdrži teh pretresljajev sreče in se onesvesti. Kmalu pa se opomore in srečno združeni hvalijo Boga.

Zanimiv koncert

(Iz F. Šaljapinovih »Spominov«.)

Sklenili smo prirediti koncert v Vladikavkazu. Najeli smo dvorano, tiskati smo dali lepake in vstopnice. Ker pa nismo prodali niti enega sedeža, nam je šel koncert po gobe. Toda nismo izgubili poguma in Agnivcev je predlagal, da poskusimo s koncertom v Stavropolu, kjer je imel sorodnika. Po dolgočasnih prašnih cestah smo dospeli v še bolj dolgočasno mesto, kjer nas je dotični sordnik, ki je bil častnik, pristržno sprejel in se nad vse zavzel za naš koncert. Začeli smo iskati spremljevalko. Povedali so nam, da živi v tem mestu dama, ki je bila učenka samega Rubinsteina. In že smo stali pred stekleno verando tiste hišice in neko ženšče, ki je vihtelo cunjo v roki, nam je dejalo, da dami ni dobro in da je šla zato v posteljo. »Ampak,« je reklo ženšče, »jaz ji že sporočim, da sta prišla dva gospoda.«

Povabili so nas noter ter nam dali sestri. Slišati je bilo, kako za steno nekdo vzdihuje. Končno se vrata odpro in vstopila je neka gospa, ki je imela modrikast obraz in vse bolehave oči.

»Res sem učenka Antona Grigorjeviča Rubinsteina, toda zdaj vas res ne morem spremljati in se sploh še ukvarjati z muziko,« je rekla in že izginila. Slišali smo samo še, da je nekomu zaklicala:

»Skoči po babico!«

Šli smo iz hiše in nemalo strmeli.

Pri vratih smo zopet našli tisto ženšče s cunjo. Obračala je glavo zdaj na levo, zdaj na desno, kakor bi preudarjala, v katero stran bi jo bilo bolj pripravno ubrati. Ko sem jo vprašal, kaj je dami, je mirno odgovorila:

»Nekaj bo kupila...«

To pa že moram reči, da nam ta reč, dasi je sama po sebi prav hvalevredna, v tem trenutku ni bila posebno všeč.

Agnivčev sorodnik nas je napotil k neki drugi spremljevalki. To vam je bila mlada plavalaska bujnih las in očividno prav dobre volje, kajti smejala se je neprestano, ko smo govorili ž njo.

»Torej bi radi, da vas spremljam?« je vprašala in se zakrohotala. »Ali pa veste, da sem igrala z Levinom? Skup sva igrala! Razumete, s samim Levinom!«

Nerodno nam je bilo, da nismo prav nič vedeli, kdo naj bi bil ta Levin. Prav močno smo jo prosili, naj nam pomore, tedaj pa je rekla odločno:

»Pa vendar ne morem spremljati takšnih-le pevcev, ki jih sploh nihče ne pozna. Toda s par vrsticami vas priporočim neki gospodični...« To »gospodično« je še prav posebno povdarila. Smo vzeli pismo, se zahvalili in šli na lov za to »gospodično«. Zaneslo nas je na konec mesta, na silno pusto cesto, pred dolgo ograjo, za katero je stala, kakor na kaki krtini, mala in vegasta bašta. Na stopnicah pred vrati je ležalo krmežljivo ščene. Trkali smo tako dolgo, da smo se morali vrstiti. Končno nam je odprla dvorišče silno nezaupljiva ženska, kateri smo pa morali poprej še natančno vse razložiti, kdo da smo in po kaj da smo prišli. Na stopnicah hišnih vrat se je pojavila sila slabotna starka, ki je že od onemoglosti otresala z glavo.

Agnivcev — kot bivši častnik — se je elegantno poklonil pred starko in vprašal, če ne stanuje tu gospodična N.

»Kaj želite od nje?«

»Pismo imamo za to damo.«

Agnivcev je bil takoj prepričan, da govori s staro materjo dotične gospodične in izroči starki pismo. Toda kar zazijali smo, ko smo videli, da hoče starka pismo odpreti.

»Oprostite,« je začel ugovarjati Agnivcev, »pismo je naslovljeno na gospodično.«

»Ta gospodična sem jaz sama,« je rekla ponosno stara dama.

Zdaj se nam je šele posvetilo, zakaj se je ona plavolaska tako krohotala, ko nam je priporočala to »gospodično«. Starica je prečitala pismo in nam potem rekla, da že trideset let sploh več ne igra.

Prišli smo končno v obupen položaj. Vendar pa se je na vse zadnje našel dober človek, ki nam je povedal, da premore mesto še eno pianistko. Jo brž uberemo tja in izkazalo se je, da je to soproga policijskega komisarja, precej močna in ljubezniva gospa.

Ko smo jo začeli prositi, je zardela do ušes in rekla:

»Da boste vedeli, jaz se nisem bogve kaj dolgo učila, igram sama sebi za kratek čas in mislim, da si z menoj ne boste dokaj pomagli.«

Naprosili smo jo, naj nam kaj zaigra, da vidimo, kako in kaj je ta reč.

Strahotno je zabrenkala, z notami je imela velike križe, o ritmu pa sploh nobenega pojma.

Vendar smo jo po dolgih mukah spravili tako daleč, da smo skrupicali koncert, na katerem smo imeli še celo prav dober uspeh.

Posebno ponosen in najbolj zadovoljen pa je bil policijski komisar.

Drugi dan smo si kupili tretji razred in se odpeljali proti Moskvi. Med vožnjo sem padel v kremplje nekim blagim gospodom, ki so me pri kartah odrli za dvestopetdeset rubljev. Tako me je bilo sram, da nisem črhnil o tem Agnivcevu niti besedice.

Kako je nastala Büchnerjeva drama „Vojček“

Pred leti so igrali v naši drami znamenito Georg Büchnerjevo dramo »Vojček«. Na tekst te drame je zložil dunajski skladatelj Alban Berg opero »Wozzeck«, ki je vsled dosledno izpeljanega atonalnega koncepta vzbudila v vsem glasbenem svetu splošno zanimanje in deljena mnenja. Zanimiv je povod, ki je dal pobudo mlademu revolucionarnemu književniku Büchnerju, da je napisal to dramo:

3. junija 1821. je zabodel zvečer ob pol 10. uri 41 let stari brivec Ivan Kristjan Vojček 46letno vdovo kirurga Woosta v veži njenega stanovanja Sandgasse v Lipskem. Zločin je brivec izvršil z odlomljenim mečem, na katerega je kratko pred dejanjem pritrdil ročaj. Morilčevi branilci in zagovorniki so dvomili o njegovi zmožnosti prevdarka in odgovornosti za dejanje. Preiskava je trajala nekaj let, ker so se pojavljali vedno novi pomisleki, dokler ni podal sodni zdravnik dr. Clarus končno izjavo, da je »zločinec storil dejanje iz ljubosumnja in se udal svoji strasti«. Smrtna obsodba z odsekanjem glave je bila izvršena 27. avgusta 1824. na Marktplatzu v Lipskem. Sodno izvedeniška izjava, ki je bila priobčena v Henkejevem »Časopisu za državno zdravniško vedo« 1824. in 1826., je sprožila živahen znastveni prepir. V Darmstadtu je vse to čital mlad študent Büchner in njegov genij je iz te snovi ustvaril dramo, ki zavzema še danes v gledališki literaturi pomembno mesto.

Na sličen način je nastala tudi ena najlepših novel švicarskega pisatelja Gottfrieda Kellerja. Züriški časopis je objavil 3. septembra 1847. sledečo vest: »V vasi Altsellerhausen pri Leipzigu sta se ljubila 19letni mladenič in 17letno dekle, oba otroka revnih ljudi, ki pa so živeli v smrtnem sovraštvu in niso dovolili, da bi se mladi par poročil. 15. septembra sta zaljubljenca šla v neko gostilno, kjer se navadno zabavajo revni ljudje. Tam sta plesala do ene po polnoči, nato sta odšla. Zjutraj so našli mrtva oba zaljubljenca na polju: ustrelila sta se v glavo.«

Ta kratka žalostna vest je pognala v srcu švicarskega pisatelja korenike. Napisal je ganljivo novelo »Romeo in Julija na deželi« in tako ovekovečil ljubezen dveh nesrečnih mladih ljudi.

Iz gledališke pisarne

Prihodnja novost v operi bo Wolf-Ferrarijeva glasbena veselo-igra »Štirje grobjani«. Delo bo dirigiral dr. Danilo Švara, režija pa je v rokah Roberta Primožiča. Grobjane bodo peli: Julij Betetto, Marjan Rus, Robert Primožič in Drago Zupan. V ostalih moških

vlogah sta Svetozar Banovec in Štefko Marčec. Ženske partije so zasedene po Mili Kogejevi, Štefki Poličevi, I. Ribičevi in Zvonimiri Zupevčevi.

Glasbena veseloigra »Štirje grobjani« so največ igrano Wolf-Ferrarijevo delo, ki so stalno v repertoarju mnogih svetovnih gledališč.

Takoj za »Grobjani« pride v operi na vrsto balet Oskarja Nedbala »Od bajke do bajke«. Delo je v polnem študiju, prva uprizoritev bo v začetku decembra v koreografiji baletnega mojstra P. Golovina.

Drobiz

»Tannhäuser« v Beogradu. Za to premijero, ki jo odlikuje najdrago-cenejša oprema, kar jih je imela kdaj v zadnjih letih beograjska opera, so se začele skušnje 24. marca lanskega leta. Vseh skušenj je bilo 500, od teh 320 s solisti. Vseh sodelujočih je okroglo 300. Pred premijero je na pópoldanskem predavanju dr. Miloje Milojević pod naslovom »Muzikalno-dramski slog Riharda Wagnerja in njegov Tannhäuser« tolmačil skladatelja z muzikalnimi in pevskimi primeri iz imenovane in še drugih skladateljevih oper.

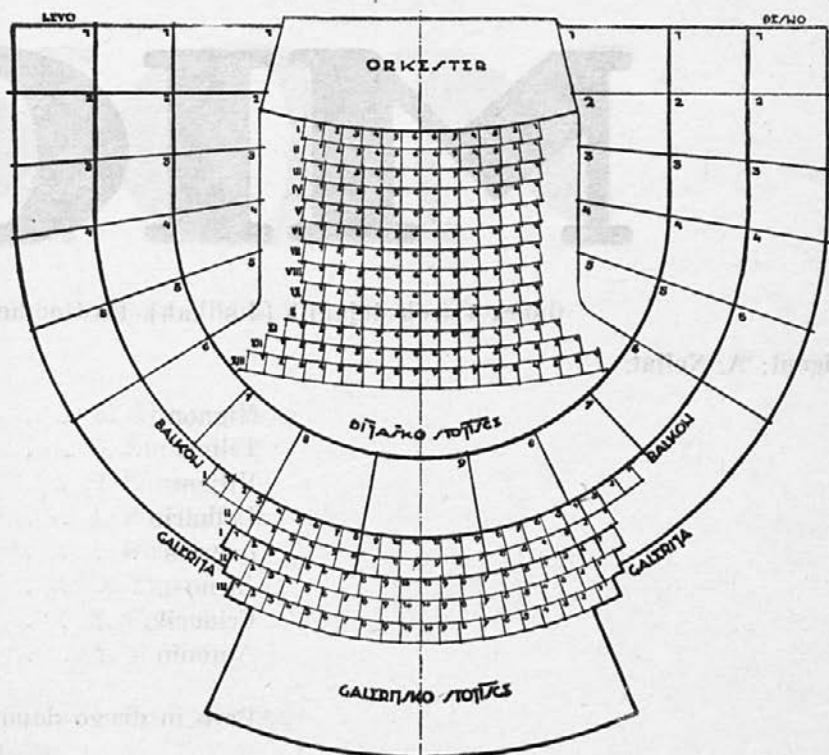
V Zagrebu so peli v Verdijevi »Tosca«: naslovno vlogo Z. Kunčeva, Cavaradossija Marijon-Vlahovič, Scarpijo pa Zygmunt Zalewski.

Na dunajski »Volksoperi«, kjer je z velikim uspehom pravkar gostoval naš tenor dr. Adrian v operi »Trubadur«, gostuje v novo naštudirani »Traviati« Tatjana Menotti, prva koloraturka milanske Scale. Pevka je posebno slavna radi svoje Olimpije, katero je pela v Reinhardtovi uprizoritvi »Hofmannovih pravljic« v Velikem gledališču (Gr. Schauspielhaus) v Berlinu. Pela bo tudi v »Rigolettu« in v »Seviljskem brivcu«. Njen partner bo Konstantin Stroesco, prvi lirski tenor pariške Opere Comique.

Milsteinove »Stradivarij«. Na dunajskem koncertu je igral violinist Milstein na Stradivarijevih goslih, ki jih je pred kratkim kupil v Ameriki. S ponosom govori umetnik o teh svojih goslih, s katerimi preživlja — kakor so pisali ameriški časopisi — pravkar »medene tedne«. Ta njegova »nevesta« je stara čez 220 let. Ona je otrok iz »zlate dobe« slavnega Stradivarija, t. j. iz drugega desetletja 18. stoletja. Seveda imajo gosli zelo bujno preteklost za seboj. Najbolj slavno dobo so imele v družbi slavnega francoskega goslača Charla Dancelaja, čigar skladbe so še dandanes znane violinistom. Tudi zavarovane so gosli mnogo višje nego navadno zavaruje povprečni Amerikanec svojo boljšo polovico. Milstein je zavaroval svoje gosli, ki jih cenijo na kakih 50.000 dolarjev, zato tako visoko, ker ima bridke izkušnje. Njegove zadnje gosli (Guarnerijeve) so mu ukradli v Chikagi, vendar so jim kmalu prišli na sled, kajti Guarnerijeve gosli niso vsakdanja stvar.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Matija Bravničar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

MIGNON

Opera v treh dejanjih (4 slikah). Po Goetheju napisal Carré in Jules Barbier. Uglasbil Ambroise Thomas.

Dirigent: A. Neffat.

Režiser: P. Golovin.

Mignon	Z. Gjungjenčeva
Filina	Z. Župančeva
Viljem	S. Banovec
Lothario	J. Betetto k. g.
Laertes	J. Rus
Jarno	D. Zupan
Friderik	N. Spanova
Antonio	A. Perko

Prvo in drugo dejanje se godijo v Nemčiji, tretje v Italiji leta 1790.
Plese nastavlja P. Golovin.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din	40-
" II. - III. vrste		36-
" IV. - VI.		32-
" VII. - IX.		28-
" X.		24-
" XI.		24-
Lože Lože v parterju		120-
" I. reda 1-5		120-
" 6-9		140-

Dodatni ložni sedeži	Din	20-
Balkon: I. vrsta		24-
" II.		20-
" III.		16-
" I.		20-
" II.		10-

Galerija: Sedeži I. vrste	Din	12-
" II.		10-
" III.		10-
" IV.		8-
" V.		8-
Stojišče		2-
Dijaško stojšče		5-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni v opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za pomeni fond je vračunana v cenah

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

